

ALEX MICHAELIDES

NÉMA
TANÚ

Mont Blanc
válogatás

Egy sokkoló pszichológiai thriller egy nőről, aki meggyilkolja a férjét, és egy terapeutáról, aki rögeszmésen kutatja indítékait...

Alicia Berenson élete látszólag maga a tökély: híres festőnő, aki feleségül ment egy jó nevű divatfotóshoz. Nagyszerű otthonuk van, amelynek hatalmas ablakai egy szép parkra néznek London egyik legfelkapottabb negyedében. Egyik este férje, Gabriel későn tér haza a fotózásról, Alicia ötször arcon lövi, majd mindörökre elnémul.

Vonakodása bármiféle magyarázattól egy olyan titokká növeszti a tettet, amely megragadja a nagyközönség figyelmét, és hírhedtté teszi személyét. Képeinek ára az egekbe szárnyal. Őt, a néma beteget a nyilvánosság és a bulvárlapok elől a The Grove-ba, egy észak-londoni törvényszéki orvostani intézetbe zárják.

Theo Faber, a bűnügyi pszichoterapeuta jó ideje vár a lehetőségre, hogy vele dolgozhasson. Elszántsága, hogy szóra bírja páciensét, és felfedje a titkot, miért lőtte le a férjét, saját indítékainak labirintusába vezeti. Olyan igazságot kutat, amely azzal fenyeget, hogy őt magát is felemészti.

© Andrew Hayes-Watkins

ALEX MICHAELIDES

Cipruson született 1977-ben, görög édesapától és angol édesanyától. Cambridge-ben hallgatott angol irodalmat, mesterdiplomáját pedig forgatókönyvírásból szerezte Los Angelesben az Amerikai Filmakadémiánál. Ő írta a *The Devil You Know* című film forgatókönyvét, illetve közreműködött az Uma Thurman, Tim Roth, Parker Posey és Sofia Vergara főszereplésével forgatott *The Brits are Coming* című filmben.

„Egy tökéletes thriller. Ez a különleges regény felforrósította a véretem, és a szó szoros értelmében nem tudtam letenni. Mikor a kezembe vettem, azt hittem, csak belelapozok, de tizenegy órával később az egészet kiolvastam.”

A. J. Finn, a *Nő az ablakban* szerzője

„A Néma tanú úgy kúszik rád, mint egy árnyék egy rosszul megvilágított sikátorban. Alex Michaelides eredeti és döbbenetes pszichológiai rejtélyét olyan rendhagyó és egyedi módon építi fel, hogy az szinte már új műfajt teremt. Minden egyes szavát élveztem, minden komor jelenetét és meglepő fordulatát imádtam. A lapok égetik az őket forgató olvasó kezét.”

Barnes & Noble

„Egy gyönyörűen megírt, nagyszerűen vezetett, mesterien szőtt cselekmény. A történet könyörtelenül elragadja az olvasóját, és nem is ereszti el a legutolsó sokkoló, mégis brutálisan logikus lezáró fordulatig. Fantasztikus, különleges olvasmány.”

Amazon

„Alex Michaelides az egyik legjobb pszichológiai thrillert írta meg, amit valaha is olvastam. A Néma tanú egy lenyűgöző, paranoid rémálom, a befejezése pedig minden bizonnyal a legsokkolóbb fordulatként marad meg az emlékezetünkben.”

Goodreads

ALEX MICHAELIDES

NÉMA
TANÚ

— részlet —

PROLÓGUS

Alicia Berenson naplója

Július 14.

Nem is tudom, miért írom ezt.

Nem igaz. Talán mégis tisztában vagyok vele. Csak nem akarom bevallani magamnak. Sejtelmem sincs, minek nevezem ezt az ívét, amit körmölök. Kissé nagyképűségnek érzem a napló megjelölést. Hiszen nincs is semmi mondandóm. Anna Frank naplója, az valami, meg a Samuel Pepysé, nem az én macskakaparásom. Különben is, a napló szóban van valami iskolás, kötelességszerű, amit naponta kell vezetni. Ha így érzek, sohasem tartok ki.

Meglehet, nem adok nevet neki. Névtelen iromány, amibe időnként firkálgatok. Ha egyszer elnevezel valamit, többé képtelen leszel az egészet látni, és nem érted, mi dolgod vele. Az ember ilyenkor a szavakra koncentrál, holott azok mindössze a jéghegy csúcsát jelentik. Soha nem volt tehetségem a szavakhoz. Képekben gondolkodom, és fejezem ki magam. Ezt sem kezdtem volna el, ha nem Gabriélról van szó.

Az utóbbi időben nagyon magam alatt voltam. Azt hittem, sikerült elrejtennem előle, de kiszagolta. Már hogyan tette volna, amikor mindent észrevesz. Megkérdezte, hogy megy a festés. Rosszul, feleltem. Kitöltött nekem egy pohár bort. Letelepedittem a konyhaasztalhoz, ő meg főzött.

Szerettem nézni, ahogy tesz-vesz a konyhában. Olyan átgondolt koreográfia szerint mozgott, mintha táncolna. Én mindig csak rendetlenséget hagytam magam után.

– Beszéljünk! – mondta.

– Ugyan, miről? Néha elveszek a saját gondolataimban. Ilyenkor úgy érzem, mintha sárban gázolnék.

– Miért nem próbálsz meg írni? Szavakba foglalni az eseményeket. Lehet, segítene.

– Talán igazad van. Majd megpróbálok.

– Ne csak mondogasd, édesem. Tedd meg!

– Rendben.

Folyamatosan ezzel nyaggatott, de én nem cselekedtem. Aztán néhány nap múlva ezt a könyvecskét kaptam tőle ajándékba, hogy ebbe írjak. Fekete bőrkötése van és vastag fehér lapjai.

Éreztem a simaságot, ahogy végigsimítottam az első oldalt, aztán kihegyeztem egy ceruzát, és írni kezdtem.

Természetesen igaza volt. Máris megkönnyebbültem, fellélegeztem, hogy kifejezhetem magam. Mintha elmentem volna terápiára.

Gabriel nem mondta ki hangosan, de láttam, hogy aggódik értem. Őszintén szólva – és miért ne legyek őszinte –, azért kezdtem ebbe a naplóba, hogy eloszlassam az aggodalmát. Frászt kapok, amikor aggódik. Nem akarom, hogy rosszkedve legyen miattam. Odáig vagyok érte! Minden kétség nélkül ő életem szerelme. Annyira mélységesen, teljes odaadással szeretem, hogy néha úgy érzem, nincs felette hatalmam. Néha eszembe jut...

Nem, erről nem írok!

Vidám gondolatok gyűjteményének szánom ezt a könyvecskét, amelyek művészileg ösztönöznek, amelyek kiéleltetik a kreativitásomat. Pozitív, boldog, normális gondolatoknak.

Az örületnek nincs helye ebben a naplóban.

Első rész

„Az emberek nem tudnak titkot tartani. A szemükből, a szavaikból, minden rezdülésükből, a pórusaikból szivárogoz szörnyű titkuk. Csak idő kérdése, hogy kiderüljön minden.”

Sigmund Freud

1.

Alicia Berenson harminchárom évesen ölte meg a férjét.

Hét éve éltek házasságban. Mindketten művészként tevékenykedtek: Alicia festőként, Gabriel pedig felkapott divatfotósként. A férfinak jellegzetes stílusa volt: kiéheztetett, félmeztelen nőket kapott le előnytelen nézőpontokból. Halála óta munkáinak ára úgy megugrott, hogy a csillagokat verte. Jómagam ócska bóvlinak tekintem az anyagot. Nincs benne semmi Alicia festményeinek zsigeri erejéből. Persze nem értek annyira a művészethez, hogy megítélhessem, kiállják-e az idő próbáját. A tehetséget mindig is beárnyékolta a hírnév, a tárgyilagos ítélet ezért fölöttébb nehéz. Engem is nyugodtan mondhatnak elfogultnak. Mindössze a saját véleményemet tudom felajánlani. Az én szememben Alicia zseni. Technikai megformáltságukon túl művei azonnal magukkal ragadnak, torkon, úgymond, és el sem eresztenek azután.

Gabriel Berensont hat éve ölték meg, negyvennégy évesen, augusztus huszonötödikén. Szokatlanul forró nyár volt akkor, talán emlékeznek rá, rekordokat döntő csúcshőmérsékletekkel. Halálának napján az év legnagyobb melege tombolt.

Élete utolsó napján Gabriel korán kelt fel. Autó jött érte negyed hatkor, hogy elvigye az északnyugat-londoni házból,

Hampstead Heath széléről, ahol Aliciával lakott, egy shoreditchi fotózásra. Egész nap egy tetőterazon dolgozott a *Vogue* modelljeivel.

Hogy Alicia hogyan töltötte ugyanezt a napot, arról keveset tudunk. Annyit csupán, hogy közelgő kiállítására készült. Valószínűleg a nyári lakban festett, a kert végében, amelyet a közelmúltban alakított át műteremmé. A fotózás elhúzódott, Gabriel csak tizenegy után keveredett haza.

Fél óra múltán szomszédjuk, Barbie Hellmann több lövést is hallott. Kihívta a rendőrséget. Este 11.35-kor járőrökcsit küldtek a Haverstock Hill-i rendőrőrsről. Három perc múlva meg is érkezett a Berenson házhoz.

A bejárati ajtó nyitva állt. A benti szuroksötétben egyetlen villanykapcsoló sem működött. A rendőrök egy szűk folyosón át a nappaliba jutottak, ahol körbevillogtatták elemlámpáikat. Alicia a kandalló mellett állt. Fehér ruhája kísértetiesen világított, ahogy rávetült a lámpák fénynyalábja. Nem vett tudomást a behatolók jelenlétéről. Valósággal kővé dermedt rémületében, arcára különös kifejezés költözött: mintha először kerülne szemtől szembe egy eddig láthatatlan jelenléttel.

A padlón pisztoly hevert. Mellette a sötétben Gabriel ült mozdulatlanul, bokástól és csuklóstól egy székhez kötözve. A rendőrtisztek először azt hitték, hogy él. Feje oldalra kókadtt, mintha elvesztette volna az eszméletét. Aztán egy fénynyaláb kiderítette, hogy többször is arcon lőtték. Kellemes vonásai helyett arca elszenesedett, elfeketedett, véres masszává lett. Mögötte a falra fröccsent a vére, az agyveleje, a haja, meg ami lerepedezett a koponyájából.

Minden merő vér volt körülötte: ez maszatolta be a falat, ez folydogált sötét erecskékből a padlódeszkák hézagában. A rendőrtisztek feltételezték, hogy Gabriel vére. Csak túl sok volt belőle. Aztán valami megcsillant az elemlámpák

fényében: egy kis kés hevert a padlón Alicia lábánál. Egy újabb elemlámpa a fehér ruháján terjengő vérfoltra is rávilágított. Egy rendőr megragadta a karját, és a fénybe tartotta. Mély, friss vágásnyomok húzódtak a csuklója erein, ömlött belőlük a vér.

Alicia erősen ellenkezett azokkal, akik megpróbálták megmenteni az életét; három rendőrtisztnek sikerült lefognia. A közeli Royal Free Kórházba szállították. Alicia az odafele vezető úton elvesztette az eszméletét. Rengeteg vért vesztett, de túlélte.

Másnap a kórház elkülönített kórtermében feküdt. A rendőrök ügyvédje jelenlétében hallgatták ki, ő azonban végig néma maradt. Egyetlen hang nem jött ki a száján, egy kérdést sem válaszolt meg. Nem tudott, nem volt hajlandó beszélni. Akkor is hallgatott, amikor megvádolták, hogy ő gyilkolta meg a férjét, és nem vallott akkor sem, amikor letartóztatták.

Végleg, örökre elnémult.

Makacs némasága jelentősebbé dagasztotta a hétköznapi családi tragédiát. Olyan titok, feloldhatatlan rejtvény lett, ami címoldalra kíváncsozott, és hónapokra fogva tartotta a nagyközönség képzeletét.

Alicia tehát néma maradt. Mégis vallott, a maga módján. Festett egy képet. Akkor fogott neki a munkának, amikor elbocsátották a kórházból, és házi őrizetbe került a tárgyalás előtt. A bíróság által mellé rendelt pszichiátriai ápoló szerint alig evett vagy aludt... csak festett és festett.

Máskor hetekig vagy hónapokig vázlatokkal készült egy-egy műre. Egyre újrarendezte a kompozíciót, színekkel és formákkal kísérletezett. A hosszú kihordást szintén elhúzódo szülés követte. Minden egyes ecsetvonás fájdalommal járt. Most másként alkotott: a gyilkosság után pár nappal elkészült a képpel.

Sokak szemében már az eleve bűnösnek mutatta, hogy képes ilyen hamar a férje halála után visszatérni a műtermébe. Úgy gondolták, ez a nő iszonyatos érzéketlenségét mutatja. Hiszen Alicia hidegvérű gyilkos, semmit sem képes megbánni. Talán igazuk volt. Ne feledjük azonban, hogy Alicia Berenson akkor is művész maradt, ha történetesen ölt. Tökéletesen érthető – legalábbis számomra –, hogy ecsetet ragadva igyekszik kifejezni bonyolult érzelmeit. Nem csoda, hogy olyan könnyen ment neki a festés – már ha létezik egyáltalán könnyű a gyász-munkában.

A festmény önarckép volt. A címet a bal alsó sarokba írta világoskék görög betűkkel.

Egyetlen szó volt csupán:

ALKÉSZTISZ

2.

Alkésztisz a görög mitológia és egyben a legszomorúbb szerelmi történet hősnője. Aki bátran feláldozta magát férje, Admétosz helyett, amikor erre senki más nem volt hajlandó. Csak az nem volt világos, mi köze van ennek a nyugtalanító görög mítosznak Aliciához. Az utalás valódi jelentése nekem is csupán jóval később vált világossá...

De előreszaladtam kissé. Az elején kell kezdenem, és hagynom, hadd beszéljenek önmagukért az események. Semmit sem szabad kiszíneznem, elferdítenem, eltemetnem. Lassan, óvatosan, lépésenként haladok majd előre. De hol is kezdjem? Be is kéne mutatkoznom, de talán még nem jött el az ideje. Elvégre nem én vagyok ennek az elbeszélésnek a hőse, hanem Alicia Berenson. Kezdjük tehát vele és képével, az Alkésztisszel.

Az önarckép Aliciát örökíti meg a műtermében, a gyilkosság utáni napokban, amint a festővászon előtt áll, kezében ecsettel. Ruhátlan testének minden porcikáját kíméletlen részletességgel jelenítette meg. Vörös haja csontos vállára omlik, kék vénái áttetszenek a bőrén, mindkét csuklóján friss hegek virítanak. Az ujjai közé fogott ecsetről vörös festék, netán vér csorog alá. Festés közben látjuk, hogy a vászon azonban egyelőre üres, ahogy a művész nő arckifejezése is, aki válla fölött

egyenesen ránk irányítja a tekintetét. Szája kinyílt, néma ajkai szétválnak.

A tárgyalás idején Jean-Felix Martin, annak a kis sohoi galériának a tulajdonosa, amely Alicia műveit is kiállította, azt a sokak által szenzációhajhásznak és morbidnak ítélt döntést hozta, hogy bemutatta az Alkésztiszt. A tény, hogy a művész ellen eljárás folyik, tömegeket vonzott ide. Először fordult elő a galéria hosszú történetében, hogy sorok kígyóztak a bejárata előtt.

Beálltam a sorba a többi kitarató művészetrajongó közé, és vártam soromra a szomszédos szexshop villogó vörös lámpája alatt. Egyenként jutottunk be. Odabent úgy tereltek minket a kép felé, mint egy gyereksereget az Elvarázsolt Kastélyban. Végül a sor elejére kerültem, és szemtől szemben álltam az Alkésztisszel.

Alicia arcába bámulva megpróbáltam megfejteni a tekintetét, amely azonban ellenállt a próbálkozásomnak. Alicia merev maszkként bámult vissza rám... megfejthetetlenül, áthatolhatatlanul. Nem láttam sem ártatlannak, sem bűnösnek ezt az arckifejezést.

Mások sokkal inkább a festőnő lelkébe láttak.

- Milyen ördögi! – suttogta a sorban utánam következő nő.
- Bizony – bólogatott a barátnője. – Hidegszívű dög!

Ez nem fair, gondoltam, hiszen Alicia bűnössége még nem bizonyosodott be. Szó mi szó: elsietett következtetés volt. A bulvársajtó máris femme fatalnak, fekete özvegynek, szörnyetegnek bélyegezte.

A tények úgymond mellette szóltak: Aliciát találták Gabriel holtteste mellett, és egyedül az ő ujjlenyomatai virítottak a pisztolyon. Semmi kétség: ő ölte meg a férjét. Hogy miért, az már jóval nagyobb fejtörést okozott.

A gyilkosságon elcsámcsogott a média: ezt vitatták a rádióban, a nyomtatott sajtóban és a reggeli beszélgetős műsorokban.

Szakértőket vontak be, hogy magyarázzák, elítéljék és igazolják a bűntettet. Aliciát minden bizonnyal bántalmazta a férje, ami a nő lázadásához vezetett. Mások félresiklott szexuális játékot feltételeztek... elvégre is ott volt a megkötözött férj. Megint mások a zöld szemű szörnyetegről suttoztak... elképzelhető, hogy egy vetélytársnő hozta ki a gyilkost Aliciából? E feltevésnek azonban ellentmondott, hogy a tárgyaláson testvére mintaférjnek mondta Gabrielt, aki imádta a feleségét. Na, és mi volt a helyzet a pénzzel? Nos, a dolog úgy állt, hogy Alicia tetemes vagyont örökölt az apjától, a pénz tehát nem mozgathatta.

Így követte egyik találgatás a másikat, de csak a kérdések száma szaporodott, a válaszoké nem. Mik lehettek az indítékai, és miért némult el? Miért nem hajlandó beszélni? Titkol valamit? Véd valakit? Ha igen, kit? És miért?

Emlékszem, akkoriban azt gondoltam, hogy mind e feltevésözön, vita és sustorgás közepette csak egyvalaki hallgat: Alicia. A néma szfinx.

A tárgyalás során a bíró kísérletet tett a hallgatás értelmezésére. Az ártatlanok, vélte Alverstone bíró, gyakran és hangosan hangoztatják ártatlanságukat. Alicia ezzel szemben nem csupán néma volt, de a megbánás legcsekélyebb jelét sem adta. Egyszer sem sírt a tárgyalás során – erre a körülményre élvezettel mutatott rá a sajtó. Arca végig hideg és közönyös maradt, mintha megfagyott volna.

A védelem nem sokat tehetett, az alperes beszámíthatatlanságára hivatkozott, a mentális problémáira, amelyek állítólag gyermekkorára nyúltak vissza. A bíró merő szóbeszédnek nyilvánította mindezt, végül azonban hagyta magát meggyőzni Lazarus Diomedes által, az Imperial College törvényszéki orvosszakértőjének és a The Grove klinika igazgatójának véleményétől – ez utóbbi jó nevű törvényszéki orvostani intézet Észak-Londonban. Diomedes professzor azt bizonygatta, hogy

már maga Alicia némasága is súlyos idegállapotáról tanúskodik, és ennek függvényében kell ítéletet szabni rá.

Nyakatekert megfogalmazása volt ez annak, amit a pszichiaterek nem szeretnek egy az egyben kimondani.

Alicia megőrült.

Mi másért is kötözte volna egy székhez a férfit, akit szeretett, majd lőtt közelről az arcába? Mi másért hallgatott utána ilyen makacsul, a megbánás minden jele nélkül? Csakis súlyosan őrült lehet, ez az egyetlen lehetséges magyarázat.

Végül Alverstone bíró elfogadta a beszámíthatatlanság álláspontját, és az esküdteket is erre biztatta. Aliciát ezek után felvették a The Grove intézetbe, ugyanannak a Diomedes professzornak a felügyelete alá, akinek a szaktanácsa oly' sokat nyomott a latba a tárgyalás során.

Igazság szerint amennyiben Alicia nem volt őrült, csak megjátszotta az esküdtek előtt, jól járt vele. Megúsztta a hosszú börtönéveket, és amennyiben a gyógyulás jeleit mutatja, egy idő múltán ki is szabadulhat. Csakhogy nem lett volna itt az ideje annak, hogy tettesse a gyógyulását? Hogy elejtsen néhány szót, majd később egyre többet? Hogy lassan kommunikálja a bűnbánat szavait? De ez nem következett be. Teltek-múltak a hetek, hónapok, egy év is eltelt, és Alicia néma maradt.

Egyetlen szó sem hagyta el az ajkát.

Mivel semmi újra nem számíthatott, a csalódott média végül elvesztette érdeklődését Alicia Berenson iránt, akit mostanra a híres gyilkosokkal egy sorban emlegettek. Ezeknek az embereknek elfeledjük az arcát, és már csak a nevükre emlékszünk.

Akadnak persze kivételek, például én is. Pszichoterapeuta-ként nem volt kétséges számomra, hogy Alicia súlyos traumát szenvedett valamiért Gabriel halálával kapcsolatban, és némasága ezt tükrözte. Mivel képtelen volt szembenézni tetteivel,

hörögve leállt, mint egy lerobbant autó. Szerettem volna újra-
indítani ezt a motort, meggyógyítani, beszédre bírni Aliciát.

Nem akarok hancegni, de úgy éreztem, ha valaki, én képes
leszek erre. Törvényszéki pszichoterapeutaként a társadalom
legsérültebb, leginkább sebezhető képviselőivel dolgoztam már
együtt. Alicia iránt valami mély rokonszenvet éreztem a kezdet
kezdeté óta.

Sajnos azonban akkortájt Boodmore-ban dolgoztam, ezért
Alicia kezelése merő vágyálom maradt volna, ha a sors közbe
nem avatkozik.

Közel hat évvel Alicia felvétele után megüresedett a The
Grove-ban a törvényszéki pszichoterapeuta állása. Amint meg-
láttam a hirdetést, tudtam, eldőlt a sorsom. Ösztöneimet kö-
vetve jelentkeztem rá.

3.

Theo Fabernek hívnak. Negyvenkét éves vagyok. És azért lettem pszichoterapeuta, mert elcseszettre sikerültem. Az állásinterjún természetesen mást mondtam, amikor nekem szegezték ezt a kérdést.

– Mit gondol, mi vonzotta a terápiához? – nézett rám Indira Sharma kerek szemüvegének karimája alól. Indira konzultáns terapeutaként dolgozott a The Grove-ban. Megnyerő kerek arca volt, hosszú hollófekete haját már szürke csíkok szántották. Az ötvenes évei végén járt. Halványan rám mosolygott, mintegy jelezve, hogy ez még csupán amolyan bemelegítő kérdés, ennél sokkal nehezebbekre számíthatok.

Haboztam a válasszal. A felvételi bizottság többi tagjának is magamon éreztem a tekintetét. Igyekeztem mindenkinek a szemébe nézni, és úgy elismételni az előre elpróbált szöveget. Szimpatikus mese volt. Előadtam, hogy kamaszként rész munkaidőben ápolóként dolgoztam, ekkor támadt bennem érdeklődés a lélektan iránt. Ezért doktoráltam pszichológiából, és így tovább.

– Segíteni akartam, ez minden – vonogattam a vállam. – Csak ennyi.

Amiből persze egy szó sem volt igaz.

Úgy értem, tényleg segíteni akartam az embereken. Ez azonban csak másodlagos cél volt, kivált az iskolaéveim kezdetén. Az igazi motiváció szintiszta önzés volt. Azt kerestem, hogyan segíthetnék magamon. Úgy vélem, sok mentális egészséggel foglalkozó szakember jár hasonló cipőben. Azért vonz minket ez a pálya, mert lelki sérültek vagyunk, magunkat szeretnénk meggyógyítani. Hogy azután hajlandók vagyunk-e mindezt be is ismerni, már más lapra tartozik.

Az emberi életnek van egy olyan korai szakasza, amelyet nem őriz meg az emlékezet. Szeretnénk elhíttetni magunkkal, hogy készre formáltan emelkedünk ki ebből az ősködből, ahogy Aphrodité is a tenger tajtékából. Az agy kutatás jelenlegi eredményei azonban bebizonyították, hogy ez nem így van. Félkész aggyal születtünk, amely inkább hasonlít kelt tésztára, mint olümposzi istenek agytekervényeire. Donald Winnicott pszichoanalitikus szerint: „Kisbaba mint olyan nem létezik.” A személységfejlődés nem elszigetelten megy végbe, hanem másokkal való kölcsönhatásban. Láthatatlan és az emlékezetben nem őrzött erők formálnak minket, amelyek valójában a szüleink.

Mindez érthető okokból ijesztő. Hiszen ki tudja, miféle méltánytalanságokat, kínzásokat vagy bántalmazásokat szenvedtünk el abban az emlékezet által meg nem őrzött időszakban? Jellemünk a tudtunkon kívül nyert alakot. Én például ideges, féltős, szorongó gyerek lettem. Az engem eltöltő szorongás úgy fest, megelőzte a létezésemet, tőlem független, önálló életet élt. Gyanítom azonban, hogy apámmal való kapcsolatom nyomta rám a bélyegét, aki mellett soha nem éreztem biztonságban magam.

Az ő kiszámíthatatlan, önkényes dührohamai a legártatlanabb helyzetet is aláaknázott területté változtatták. Egy ártatlan megjegyzés vagy merészebb hangsúly valóságos tombolásra készítette. Haragja elől nem volt menekvés. Harsány ordibálásától visszhangzott a ház, ami az emeleti szobámba is

eljutott. Ilyenkor az ágy alá bújtam félelmemben. A port belélegezve azért fohászzkodtam, hogy nyeljen el a föld mindenestől. Apám keze azonban ide is elért, és előrángatott. Szembe kellett néznem sorsommal. Ilyenkor lecsatolta a nadrágszíját, ami kíméletlenül lesújtott, égető fájdalmat hagyva maga után. A verés ugyanolyan hirtelen ért véget, mint ahogyan elkezdődött. Apám a padlóra lökött. Úgy hevertem ott összerogyva, akár egy rongybaba, amelyet elhajított egy hisztiző hátulgombolós.

Soha nem tudhattam, mivel váltottam ki az aktuális dührohant, vagy rászolgáltam-e egyáltalán. Mikor megkérdeztem anyámat, miért dühöng állandóan apám, csak vállat vont:

– Honnan tudjam? Tudod, hogy apád komplett őrült.

Mikor ezt mondta, egyáltalán nem viccnek szánta. Ha apámat egy mai pszichiáter vizsgálja meg, minden bizonnyal személyiségzavart állapít meg nála. Az állapotát azonban élete végéig nem kezelték. Gyermekek- és serdülőkoromat ezért hisztéria és testi erőszak jellemezte, fenyegetések, könnyek és üveg is tört bőven.

Természetesen boldog pillanataim is voltak, főként, ha apám nem volt otthon.

Emlékszem egy télre, amikor egy hónapot üzleti úton töltött Amerikában. Teljes harminc napig szabadok voltunk anyámmal. Miénk volt a ház és kert, nem kellett eltűrnünk apám figyelő tekintetét. Akkor decemberben erősen havazott Londonban, az egész kertet vastag fehér hóréteg takarta. Friss szűz hó. Anyuval hóembert gyúrtuk belőle. Akarva akaratlan apámat mintáztuk meg, távollévő urunkat. Papának neveztem el. Jókora pocakjával, két fekete kőszemével, a szigorú szemöldököt érzékeltető két ferde ággal valóban nyugtalanító látvány volt. Hogy teljessé tegyük az illúziót, apám kesztyűjét, kalapját adtuk rá, még esernyőt is kapott. Később hógolyózásport zúdítottunk rá, vihorászva, mint a rosszalkodó gyerekek.

Aznap éjjel heves hóvihar kerekedett. Anyám már lefeküdt, én pedig alvást színleltem, majd a kertbe kilopózva megálltam a hóesésben. Kinyújtott kezemmel fogtam fel a lehulló hópíhéket. Egyszerre voltam vidám és szomorú. Magamban beszélni kezdtem, hogy kifejezzem bonyolult érzelmeimet, de túl szegényes volt ehhez a szókincsem. Elolvadó hópelyhek után kapkodni olyan volt, mintha a boldogságot próbálnám megragadni. A birtoklásnak ez a gesztusa végül óhatatlanul a nagy semmit adta a kezembe. Eszembe juttatta, hogy a házon kívül ott a végtelen nagyvilág. Elmondhatatlan szépségű tájék, amelyet azonban per pillanat nem érhetek el. Ez az emlék újra meg újra visszatért az évek során. A boldogság eme ritka pillanata még inkább kiragyogott az általános sötét sivárságból.

Egyetlen esélyem a túlélésre, jöttem rá, ha elmegyek innen. Testemet-lelkemet kivonom erről a helyről. Csupán ekkor érezhetem magam biztonságban. Tizennyolc évesen olyan sikeresen érettségiztem, hogy nyomban utána egyetemre mehettem. Magam mögött hagytam ezt a surrey-i börtönt. Mostantól szabadnak hittem magam.

Mekkorát tévedtem!

Akkor ez még nem tudatosult bennem, de már túl késő volt. Apám beépült a tudattalanomba, a bőröm alá, minden pórusomba. Mehettem bárhová, őt is magammal hurcoltam. Pokoli, könyörtelen fúriahad üldözött, és mind az ő hangján beszélt: azt vijjogták, hogy szégyenletes csődtömeg vagyok, egy lúzer.

Az első egyetemi tanévben, azon az első hideg télen annyira elfajult a helyzet, hogy a hangok átvették az uralmat fölöttem. Félelmeimbe dermedve az ajtón sem mertem kilépni, nem-hogy embert látni, netán barátságokat kötni. Ezzel az erővel akár otthon is maradhattam volna. Reménytelen helyzet volt. Sarokba szorítva, legyőzve, csapdában éreztem magam. Seholy sem láttam kiutat.

Egyetlen megoldást tudtam csak elképzelni.

Patikáról patikára jártam, és több tasaknyi paracetamolt szereztem be. Egyszerre csak néhányat vásároltam, hogy gyánút ne keltsek. Kár volt ezen aggódnom. Füttyültek rám. Pontosan olyan láthatatlan voltam, amilyennek éreztem magam.

Hidegtől dermedt ujjakkal téptem fel a tasakokat a szobámban. Hatalmas erőfeszítembe került az összes tablettát lenyeldesni. Végül mindegyik keserű tablettát lekényszerítettem a nyelőcsövemen. Ezt követően bemásztam keskeny, kényelmetlen ágyamba, behunytam a szemem, és vártam a halált.

De nem a halál jött el. Ehelyett velőbe hasító, égő fájdalom viharzott át bensőmön. Kétrét görnyedve adtam ki gyomrom tartalmát: epét és a félig megemésztett tabletták sokaságát. Egy örökkévalóságnak tűnt, ahogy ott hevertem a sötétben, lángoló zsigerekkel. Aztán lassan rájöttem valamire ebben a sötétségben.

Nem akartam meghalni. Egyelőre nem, amikor még nem is éltem.

Ez valamiféle – noha homályos és körvonalazatlan – reménnyel töltött el. Arra mindenképpen rájöttem, hogy egyedül képtelen vagyok végezni magammal, segítségre van szükségem.

Egy pszichoterapeuta, Ruth képében találtam rá erre, akit az egyetem lelkisegély-szolgálatja ajánlott. Ősz hajú, kövérkés nő volt, nagymamásnak tűnt a megjelenése. Rokonszenves légkört sugárzott, és én hinni akartam a kedves mosolyában. Eleinte inkább engem beszéltetett. Beszéltem neki a gyerekkoromról és a szülői házról. Beszéd közben jöttem rá arra, bármilyen felkavaróak is az egyes részletek, semmit sem érzek. Elhatárolódtam az érzelmeimtől; olyan volt, mint amikor csuklóból levágnak egy kezet.

A fájdalmas emlékekről és öngyilkos készítésekről beszéltem, közben azonban semmit nem éreztem.

Időnként Ruth arcába néztem. Meglepetésemre könnybe lábadt szemmel hallgatott. Nem az ő könnyei voltak, hanem az enyéme. Fura kijelentés ez, nehéz is lehet megérteni.

Én sem fogtam fel akkor, hogy így működik a terápia. A páciens a terapeutájára vetíti ki elfogadhatatlan érzelmeit; ő érez át mindent helyette, amit fél átélni. Lassan azután mindezt visszaszolgáltatja a betegnek. Ruth is így tett.

Még éveken át jártam hozzá. Ő jelentette az életemben az állandóságot. Neki köszönhetem, hogy újfajta emberi kapcsolatot tanultam, olyat, ami kölcsönös tiszteleten, őszinteségen és emberségen alapul, nem pedig vádaskodáson, haragon és erőszakon. Fokként átalakultam belül: már nem éreztem olyan üresnek magam, képes voltam érzésekre, nem féltem. A korábbi gyűlöletes belső kórus nem hallgatott el igazán, most azonban ellensúlyként ott volt Ruth hangja, ezért kevésbé zavart. Elhalakultak, majd ideiglenesen eltűntek a hangok a fejből. Megnyugodtam, néha még boldog is voltam.

Nem volt kérdés, hogy a pszichoterápia a szó szoros értelmében megmentette az életemet, mi több, megváltoztatta ennek az életnek a minőségét. A kibeszélés, mint gyógy mód formált olyaná, amilyen vagyok, tett önmagammá.

Ezért tettem meg hivatásomnak.

Az egyetem elvégzése után Londonban pszichoterapeutának tanultam, és közben Ruthhoz is jártam. Változatlanul bátorított, noha felhívta a figyelmet választott foglalkozásom bukta-tóira. „Meg fogod látni, hogy nem habos torta” – mondogatta. Igaza volt. A páciensek most engem szennyeztek be a mocskukkal, ami cseppet sem volt kellemes.

Emlékszem, hogyan zajlott az első látogatásom a zárt osztályon. Alig néhány perccel érkezésemet követően egy ápoló lehúzta a nadrágját, és az orrom elé sikerített egy bűzölgő kakahalmot. Később ezt újabb, kevésbé gyomorforgató, noha

ugyanolyan drámai akciók követték – vérmaszatos, elfuserált öngyilkossági kísérletek, a hisztéria és gyász szélsőséges rohamai –, mindet elviselhetetlennek éreztem. Mégis magamon lepődtem meg legjobban, tulajdonképpen mennyit is bírok.

Fura, milyen hamar sikerül alkalmazkodni a zárt osztályok különös világához. Az ember egyre inkább hozzászokik az örültséghez, és nem csupán a másokéhoz, hanem a magáéhoz is. Valamennyien bolondok vagyunk, csak ki-ki a maga módján.

Így viszonyultam Alicia Berensonhoz is. Én szerencsésnek mondhattam magam. A terápia segített korai életszakaszomban, hogy ne zuhanjak bele a lélek szakadékába, így megállhattam ennek peremén.

Magamban azonban soha nem számoltam fel a másik lehetőséget: begolyózhatnék én is, mint Alicia. A Gondviselés azonban eddig másként rendelkezett.

Természetesen nem tudtam mindezt elmondani Indira Sharmának, amikor feltette a kérdést, hogy miért választottam ezt a pályát. Végtére is állásinterjún vettem részt, amelynek ismertem a játékszabályait.

– A képzés során óhatatlanul pszichoterapeutává leszünk, akár akarjuk, akár nem – mondtam.

– Nagyon igaz – bólogatott bölcsen Indira.

Az interjú jól sikerült. Broadmoori éveim a legsúlyosabb esetek kezelésére is felkészítettek – vélte Indira. Ott helyben megkaptam, és elfogadtam az állást.

Egy hónap múlva útban voltam a The Grove felé.

4.

Jeges januári szélben érkeztem az intézetbe. A kopár fák csontvázként szegélyezték az úttestet. A fehér, tömött felhők havat ígértek.

Megálltam a bejárat előtt, és cigit kerestem a zsebemben. Több mint egy hete nem dohányoztam. Megfogadtam, hogy végleg felhagyok vele, és ezúttal be is tartom. Ennek ellenére, máris visszaestem. Mérgesen gyújtottam rá. A pszichoterapeuták rendszerint meg nem oldott mélylélektani konfliktus hírnökét látják az ilyesmiben... amit egy jó szakember le is rendezett volna. Nem akartam cigitől bűzölni, ezért pár mentatablettát vettem a számba, és füstölés közben ezeket rágtam ott, a bejárat előtt toporogva.

Reszkettem, mint a nyárfalevél. Őszintén szólva inkább az idegeimnek, mint a hidegnek betudhatóan. Kételyek gyötörtek. Broadmoori konzulensem rosszallotta a döntésemet. Derékba töröm ezzel a karrieremet, mondta. Rossz véleménnyel volt a The Grove-ról, különösképpen Diomedes professzorról.

– Nagy különönc – jegyezte meg. – Főleg csoportterápiával foglalkozik, egy ideig együtt dolgozott Foulkesszal. A nyolcvanas években alternatív terápiás csoportot vezetett Hertfordshire-ben. Gazdaságilag nem kifizetődő az ilyen, kivált manapság... – Habozott egy pillanatig, majd hangját lehalkítva folytatta. – Nem

akarlak megijeszteni, Theo, de azt rebesgetik, hogy bezárják azt a helyet. Fél év, és állás nélkül maradsz. Ez sem számít?

Udvariasan úgy tettem, mint aki elgondolkozik az érvein.

– Nem.

– Ez önsorsrontás – csóválta a fejét. – De ha így döntöttél...

Nem beszéltem neki Alicia Berensonról, és hogy menyire szeretném kezelni. Magyarázzkodhattam volna, érvelhettem volna valamiféle könyv megírásával, tudva, hogy ez hat rá. Azt is tudtam, hogy nem sikerülne meggyőzőnm. Talán igaza volt. *Majd elvállik*, gondoltam.

Elnyomtam a cigarettámat, erőt vettem az idegességemen, és beléptem.

A The Grove az Edgware kórház legrégebbi részén található. Az eredeti vörös téglás viktoriánus épületet jó ideje nagyobb és általában csúfabb bővítmények, melléképületek vették körül. A The Grove ennek a komplexumnak a közepén foglalt helyet. Egyedül az árulkodott lakói veszedelmes voltáról, hogy a térfigyelő kamerák úgy ültek a kerítéseken, mint valami lecsapni készülő ragadozó madarak.

A recepciót igyekeztek minél barátságosabbá pofozni: nagy kék kanapékkal rendezték be, a falakon a páciensek kezdetleges, gyermekded képei függtek. Inkább tűnt óvodának, mint pszichiátriai osztálynak.

Magas férfi jelent meg az oldalamon. Rám mosolygott, és a kezét nyújtotta. Yuriként mutatkozott be, ő volt az osztály főápolója.

– Üdvözlöm a The Grove-ban – mondta. – Attól tartok, hogy csak ennyi a fogadóbizottság. Én egyedül.

Jóképű, jó felépítésű pasas volt, a harmincas évei végén járhatott. Fekete haja volt, egy törzsi tetkó húzódott végig a nyakán, ami a gallérja fölé kúszott. Cigi és édeskés aftershave illatát árasztotta. Noha akcentussal beszélt, tökéletes volt az angolja.

– Hét éve költöztem ide Lettországból, akkor még egy szót sem tudtam angolul. Egy év után már folyékonyan beszéltem.

– Nem semmi.

– Á, az angol könnyű nyelv. Próbáljon csak meg lettül tanulni! Felnevetett, és az övéhez kötözött csörgő kulcsomóért nyúlt. Levett pár csomót, és átnyújtotta nekem.

– Ezek a helyiségek kulcsai. A kórtermeknek kódjaik vannak, ezeket szintén ismernie kell.

– Hű, de sok kulcs. Broadmoorban kevesebb volt.

– Hát igen. Szigorítanunk kellett kissé a biztonsági intézkedéseken... amióta Stephanie csatlakozott hozzánk.

– Ki az a Stephanie?

Yuri nem felelt, csupán odabiccentett annak a nőnek, aki a recepciós pult mögötti irodából lépett ki. Karibi nő volt, a negyvenes évei közepén járhatott, és szögletes bubifrizurát viselt.

– Stephanie Clarke vagyok – mondta. – A The Grove igazgatónöje.

Hidegen elmosolyodott, kezét ráztunk. Keményebb volt a szorítása, mint Yurié, és jóval kevésbé barátságos.

– Osztályvezetőként – mondta – a biztonságot tartom a legtöbbre. Mind a betegekét, mind a személyzetét. Ha maga nincs biztonságban, akkor a betegek sincsenek. – Ezzel egy kis eszközt nyomott a kezembe: egy személyi riasztót. – Ezt mindig hordja magával, ne hagyja a rendelőjében!

Legszívesebben szalutáltam volna, hogy azt mondjam, igenis asszonyom. De jobb nem ujjat húzni ezzel a nővel, ha jól akarok magamnak. Ez volt a taktikám a korábbi osztályvezető főorvosokkal is: elkerülni velük az összeütközést és terepszínt ölteni.

– Örülök, hogy megismerhetem, Stephanie – mondtam mosolyogva.

Bólintott, de nem viszonzta a mosolyomat.

– Yuri majd megmutatja a rendelőjét – ezzel hátat fordított, és anélkül, hogy visszanézett volna, elmasírozott.

– Jöjjön utánam! – mondta Yuri.

Követtem az osztály bejáratáig, egy nagy pántos acélajtóig. Mellette egy fémdetektorra biztonsági őr felügyelt.

– Biztosan ismeri a rendet – mondta Yuri. – Éles tárgyat nem vihet be, amit a betegek fegyverként használhatnak.

– És nem vihet öngyújtót sem – tette hozzá a biztonsági őr, miközben átvizsgált, és vádló tekintettel előhalászta az öngyújtót a zsebemből.

– Bocs – mondtam –, elfelejtettem, hogy nálam van.

Yuri intett, hogy kövessem.

– Megmutatom a rendelőjét – mondta. – Mindenki az értekezleten van, úgyhogy meglehetősen csendes.

– Csatlakozhatnék hozzájuk?

– Mármint a terápián? – vágott Yuri meglepett képet. – Nem akar előbb berendezkedni?

– Ráér később. Már ha nem zavarok.

Vállat vont.

– Ahogy óhajtja. Erre tessék!

Egymásba torkolló folyosók során vezetett keresztül, falaik mentén zárt ajtók sorakoztak. Egymás után nyitogattuk ki őket. Lassan haladtunk előre.

Az épület látványosan elhanyagolt volt: a festék lepattogzott a falakról, a folyosókat megülte a penész aromája, a bomlás be-töltötte a teret.

Yuri megállt egy zárt ajtó előtt, és bólintott.

– Ott vannak, menjen be!

– Rendben, köszönöm.

Toporogva szedtem össze az erőmet, majd benyitottam.

5.

A csoportülést hosszú teremben tartották. Magas rácsos ablakai vörös téglafalra néztek. A levegőben kávéillat terjengett, ami Yuri aftershave-jének aromájával keveredett. Mintegy harmincan ültek körben. A többség kávéval vagy teával teli papírpoharakat szorongatott, ásítottak, és tőlük telhetően igyekeztek felébredni. Egyesek, akik már kiitták az italukat, összegyűrték az üres poharakat; lapossá nyomták, vagy szét-tépdesték őket.

A csoportülés naponta egyszer-kétszer ült össze, jellegében félúton állt a munkaértekezlet és a csoportterápia között. Általában az intézet aktuális ügyei kerültek terítékre. Diomedes professzor amellet kardoskodott, hogy a betegeket be kell vonni saját kezelésükbe, felelősséget kell rájuk ruházni. Ez irányú kísérletei azonban természetesen nem mindig váltak be. Diomedes csoportterápiában utazott, rajongott is minden csoportos összeröffenésért. Imádott szerepelni. Cirkuszi impreszszáriókra emlékeztetett, ahogy köszöntésekre emelkedett, és két kezét ölelésemre tárta szét.

– Theo, hát itt vagy! Csatlakozz hozzánk!

Alig észrevehető görög akcentussal beszélt. Mivel több mint harminc éve élt Londonban, lassan le is vetkőzte. Jóváágású

pasas volt, és noha a hatvanas éveiben járt, sokkal fiatalabbnak látszott, amihez közvetlenül hetyke, évődő modora is hozzájárult. Inkább hajazott pajzán nagybácsira, mint pszichiáterre. Ezzel nem azt mondom, hogy nem törődött eléggé a betegeivel – reggel a takarítók előtt érkezett, és jóval azután is maradt, hogy az éjszakások átvették a terepet a nappali személyzettől. Néha éppenséggel a rendelőjében aludt a szófán. Kétszer elvált. Előszeretettel ismételtette, hogy harmadik, legsikeresebb házassága a The Grove-hoz köti.

– Foglalj helyet, ülj le! – mutatott egy üres székre az oldalán. – Csak kényelmesen.

Helyet foglaltam a kérésére.

– Engedjétek meg, hogy bemutassam az új pszichoterapeutánkat – intett a többiek felé. – A neve Theo Faber. Remélem, csatlakoztok hozzám, és szeretettel üdvözlitek Theót kis családunkban.

Miközben beszélt, körbenéztem a jelenlévőkön, Aliciát kerestem, de sehol sem láttam. Noha Diomedes professzor úgy öltözködött, mintha skatulyából húzták volna ki, a többiek mind rövid ujjú ingben vagy pólóban voltak. Nehéz volt hát megállapítani, hogy ki a beteg, és ki tartozik a személyzethez.

Néhány arcot ismerősnek találtam, ráismertem például Christianra, akivel a Broadmoorban dolgoztam együtt. Ez a sötét szakállú fickó, pszichiáter létére, nagy rögbijátékos volt, amiről törött orra tanúskodott. Ennek ellenére is feltűnően jóképű jelenség volt. Röviddel az érkezésem után hagyta ott Broadmoort. Nem igazán kedveltem, de az igazat megvallva nem ismertem elég jól, mivel kevés időt töltöttünk együtt.

Indirára természetesen az állásinterjúról emlékeztem. Rám mosolygott, amiért hálát adtam, mert ő volt itt az egyetlen barátságos arc. A páciensek jobbára gyanakodva meredtek rám. Az elszenvedett – testi, lelki és szexuális – bántalmazások

miatt számíthattam rá, hogy időbe telik, mire megajándékoznak a bizalmukkal. Már ha megajándékoznak egyáltalán.

Csupa női beteg ücsörgött itt, többségüknek durva vonásai voltak, vagy ráncok és hegek szántották az arcukat. Nehéz életük lehetett, és az elszenvedett szörnyűségek arra készítették őket, hogy visszavonuljanak az elmebaj földjére: sorsukat az arcukra karcolták. El se lehetett téveszteni.

De hol volt Alicia Berenson? Hol? Újra körbenéztem a jelenlévőkön, de továbbra sem láttam. Aztán rájöttem, hogy pont rá meredek. Szemben ült velem a kör túloldalán.

Azért nem vettem észre eddig, mert láthatatlan volt.

Előreroskadt a székében. Láthatóan alaposan benyugtatózták. Papírpoharat fogott a kezében, tele teával, de mivel erősen remegett a keze, a tea kitartóan csorgott a padlóra. Vissza kellett fognom magam, nehogy odamenjek, és kiegyenesítsem a poharát. Annyira nem volt magánál, hogy észre se vette volna.

Nem számítottam rá, hogy ilyen rossz állapotban lesz. Valami mégis emlékeztetett a gyönyörű fiatal nőre, aki egykor volt: a mélykék szeme és a tökéletes szimmetriájú arca ezt hordozta. Csakhogy túl sovány és elhanyagolt volt. Hosszú vörös haja csapzottan csüngött le a vállára. Körmét láthatóan erősen rágta. Elhalványodott hegeket fedeztem fel mindkét csuklóján, ugyanezeket az Alkésztrisz portréján is megörökítette. Ujjai egyfolytában remegtek, kétségkívül az elfogyasztott gyógyszerkocktól mellékhatásaként – riszperidont és más nagy hatású antipszichotikumokat szedett. Szétnyílt szájában nyál csilant, és csorgott le az arcán, nyilván újabb kellemetlen mellékhatásként.

Észrevettem, hogy Diomedes rám néz. Rá figyeltem inkább, nem Aliciára.

– Biztos vagyok benne, Theo, hogy jobban be tudod magad mutatni, mint én téged – mondta. – Nem szólnál pár szót?

– Köszönöm – bólintottam. – Nem igazán tudom, mi mást mondhatnék, csak annyit, hogy nagyon örülök, hogy itt lehetek. Együttal izgatott, ideges és reménykedő is vagyok. Alig várom, hogy mindenkit megismerjek... kivált a betegeket. Én...

Szavaimat hirtelen dörömbölés szakította félbe, és feltépték az ajtót. Először azt hittem, hallucinálok. Egy óriásnő rontott a terembe két fadoronggal, amelyeket magasan a feje felé emelt, majd dárdaként felénk hajított. Az egyik beteg eltakarta a szemét, és sikított.

Félig attól tartottam, hogy a dárdák felnyársalnak bennünket, de a padlóra nyekkentek a kör közepén. Aztán láttam, hogy nem is dárdák, hanem egy kettétört biliárddáó darabjai. Az óriás, egy a negyvenes éveiben járó török nő, ezt ordította:

– Kiakadtam! A biliárddáó egy hete eltört, de még mindig nem cserélték ki, az isten verje meg!

– Vigyázz a nyelvedre, Elif! – mondta Diomedes. – Nem vagyok hajlandó megvitatni veled a biliárddáó dolgát, csak amennyiben úgy döntünk, hogy ilyen későn is csatlakozhatsz az üléshez.

Ármányosan felém fordította a fejét, és rám testálta a kérdést:

– Te mit gondolsz, Theo?

Zavartan pislogtam, és belekerült egy pillanatba, amíg rátaláltam a hangomra.

– Azt hiszem, fontos, hogy tiszteletben tartsunk bizonyos időhatárokat, és ne késsünk el a csoportülésekről...

– Na, és te? Te is elkéstél! – szólalt meg egy férfi, aki szemben ült velem a körben.

Felé fordulva láttam, hogy Christian az. Jót nevetett a saját tréfáján.

Kényszeredetten elmosolyodtam, és visszafordultam Elifhez.

– Tökéletesen igaz. Én is elkéstem ma reggel. Ezért talán mindkettőnknek okulni kellene a hibánkból.

– Miről beszél ez? – hőbörgött tovább Elif. – Különben is, ki a fasz maga?

– Elif, vigyázz a szádra! – szólalt meg Diomedes. – Ne akard, hogy kitegyelek innen. Új le!

Elif azonban állva maradt.

– És mi lesz a dákoválv?

Ezt a kérdést Diomedesnek címezte, aki rám nézett, várva, hogy megválaszoljam.

– Elif, látom, nagyon haragszol a dákvó miatt – mondtam.

– Bárki törte is el, gyanítom, hogy ő is haragudott. Mindez felveti a kérdést, mihez kezdünk a haragunkkal egy ehhez hasonló intézetben? Mi lenne, ha megállnánk ennél a témánál, és egy kicsit elbeszélgetnénk a haragról? Új le, kérlek!

Elif a szemét forgatta, de leült.

Indira elégedetten bólintott. Beszélni kezdtünk a haragról, ő meg én, és megpróbáltuk bevonni a betegeteket is, hogy ők is beszéljenek haragos érzéseikről. Úgy éreztem, jól megy a közös munka. Közben éreztem, hogy Diomedes árgus szemekkel lesi, mire jutok. Láthatóan ő is elégedett volt.

Alicíára pillantottam, legnagyobb meglepetésemre ő is rám nézett, legalábbis az irányomba. Valami határozatlanság ült az arcán, mint akinek neheze esik fókuszálnia a tekintetét.

Ha azt mondták volna nekem, hogy ez a megtört asszony a briliáns Alicia Berenson, akit ismerősei élettel teli, káprázatos, lenyűgöző személyiségként jellemeztek, egyszerűen nem hittem volna el. Tudtam ugyanakkor, hogy jól döntöttem, amikor idejöttem a The Grove-ba. Mostanra minden kétségem

elszállt. Semmi sem állíthatott meg, amíg el nem érem, hogy Alicia a betegem legyen.

Nem volt vesztegetni való időm: Alicia lélekben nem volt jelen.

Úgy döntöttem hát, hogy megtalálom, akárhol is legyen.